

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobcu: **Mesto P.**, Hlavná ul. č. 73, v dovolacom konaní zastúpené JUDr. A. N., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v P., proti žalovanému: **P. J. – C.**, s miestom podnikania v P., IČO: X., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. M. Š., CSc., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., **o určenie vlastníckeho práva**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7 C 725/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. júna 2008 sp.zn. 9 Co 10/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi, do rúk jeho zástupcu JUDr. A. N., advokáta Advokátskej kancelárie so sídlom v P., náhradu trov dovolacieho konania v sume 505,87 eur do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov (súd prvého stupňa) rozsudkom z 13. decembra 2007 č.k. 7 C 725/2004-349 určil, že žalobca je vlastníkom miestnej komunikácie, nachádzajúcej sa na parc.č. X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², vedenej na liste vlastníctva č. X. kat. územia N. Š.. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi, na účet jeho zástupcu,

náhradu trov konania v sume 135 582,-- Sk a na účet súdu súdny poplatok 47 020,-- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd), konajúci o odvolaní žalovaného, rozsudkom z 10. júna 2008 sp.zn. 9 Co 10/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania. Zmenil ho vo výroku o súdnom poplatku tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa do troch dní súdny poplatok za žalobu v sume 55 000,-- Sk. Žalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi, do rúk jeho zástupcu, do troch dní náhradu trov odvolacieho konania v sume 45 530,-- Sk. Proti svojmu rozsudku napokon pripustil podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie.

Odvolací súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že pozemná komunikácia, ako stavba postavená na pozemku parc.č. X., ku ktorej sa žalobca domáhal určenia svojho vlastníckeho práva, nie je evidovaná v registri stavieb katastra nehnuteľností; charakteristika stavby, označená kódom X., resp. X., poskytuje len informáciu o druhu a účele stavby zriadenej na pozemku. Záver o vlastníctve žalovaného k predmetnej stavbe teda z listu vlastníctva č. X., na ktorom je v jeho prospech zapísaný pozemok parc.č. X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², na ktorom sa pozemná komunikácia nachádza, nemožno vyvodiť. Vychádzajúc z uvedeného považoval preto za nevyhnutné posúdiť platnosť kúpnych zmlúv, na základe ktorých právny predchodca žalovaného (K.–V. P., s.r.o.), a potom samotný žalovaný, nadobudli vlastníctvo k nehnuteľnostiam v nich uvedeným. Dospel k záveru, že právny predchodca žalovaného a po ňom pochopiteľne ani žalovaný sa nemohli stať vlastníkmi spornej komunikácie, pretože táto nebola súčasťou privatizačného projektu štátneho podniku Z. K. a teda v rámci privatizácie sa nestala ani majetkom obchodnej spoločnosti Z. U., a.s., na majetok ktorého bol nariadený konkurz, v rámci ktorého správca konkurznej podstaty zmluvou z 21. novembra 2002 previedol „určitý“ majetok na právneho predchodcu žalovaného. Ustálil, že ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení bola predmetná pozemná komunikácia miestnou komunikáciou zaradenou do siete miestnych komunikácií Mesta P. a následne, nadobudnutím účinnosti § 3d ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon), sa stala vlastníctvom žalobcu. Podľa odvolacieho súdu na vyššie uvedenom závere, t.j. že právny predchodca žalovaného nemohol predmetnú komunikáciu nadobudnú od správcu konkurznej podstaty úpadcu Z. U., a.s., „nemení nič“ ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Nevyvrátiteľná domnienka vyplývajúca z tohto ustanovenia sa totiž nevzťahuje na prípad,

keď sa do súpisu konkurznej podstaty zahrnul aj majetok tretej osoby, ktorá síce bola účastníčkou konkurzného konania ako veriteľ, ktorú však ani konkurzný súd, ani správca konkurznej podstaty nepoučil o jej práve a tým aj povinnosti podať v stanovenej lehote žalobu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Ak sa dotknutá osoba do skončenia konkurzného konania nedozvedela o tom, že do konkurznej podstaty bola zahrnutá aj jej vec, môže sa domáhať svojho vlastníckeho práva na všeobecnom súde určovacou žalobou. „To platí vo zvýšenej miere v prípade, keď takáto vec nebola zahrnutá do súpisu majetku v konkurznej podstate.“ Podľa odvolacieho súdu z konkurzného spisu vyplýva, že súčasťou súpisu majetku úpadcu bola len parc.č. X.; ani z ponuky správcu v inzeráte, ani z opatrenia konkurzného súdu z 31. októbra 2002 č.k. 1 K 17/22-177 nevyplýva, že by bol daný súhlas aj na prevod stavby pozemnej komunikácie postavenej na tejto parcele. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že žalobca preukázal, že ku dňu 21. novembra 2002 bol vlastníkom spornej stavby komunikácie.

Odvolací súd za otázku zásadného právneho významu, na riešenie ktorej pripustil proti svojmu rozsudku podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie, považoval otázku, „či dôsledky vyplývajúce z § 19 ods. 2 z.č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sa vzťahujú aj na vlastníka veci, ktorý nevedel, že jeho vec bola (naviac nevýslovne) zapísaná do súpisu konkurznej podstaty, pričom nebol konkurzným súdom poučený, aby v lehote, ktorú by mal stanoviť súd, podal žalobu proti správcovi konkurznej podstaty na vylúčenie veci z konkurznej podstaty.“

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Podľa žalovaného nie je dôvodný záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal, že ku dňu 21. november 2002 bol vlastníkom stavby komunikácie. Investorm predmetnej stavby a jej vlastníkom bol štátny podnik Z. K., ktorým spravovaný majetok štátu prevzala v celom rozsahu obchodná spoločnosť Z. U., a.s. Podľa žalovaného nie je opodstatnený ani záver odvolacieho súdu, že z konkurzného spisu vyplýva, že súčasťou súpisu majetku úpadcu Z. U., a.s. bol len pozemok pod stavbu komunikácie, ani jeho záver, že zaradenie pozemnej komunikácie do siete miestnych komunikácií sa nemusí udiť rozhodnutím príslušného orgánu obce. Žalobca doposiaľ nepreukázal, z akých skutočností vyvodzuje svoje vlastníctvo k spornej ceste. Podľa žalovaného nie je opodstatnený záver

odvolacieho súdu, že nevyvrátiteľná domnienka vyplývajúca z ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. sa nevzťahuje na prípad, keď sa do súpisu konkurznej podstaty zahrnul aj majetok tretej osoby, ktorá síce bola účastníčkou konkurzného konania ako veriteľ, ktorú však ani konkurzný súd, ani správca konkurznej podstaty nepoučil o jej práve a tým aj povinnosti podať v stanovenej lehote žalobu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. K tomu žalovaný uviedol: „Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty. Speňažený môže byť iba ten majetok, ktorý bol spísaný a správca je povinný speňažiť všetok spísaný majetok, iba že by bol zo súpisu zákonom stanoveným spôsobom vylúčený. Súpis majetku podstaty predstavuje titul, ktorým správca konkurznej podstaty dokladá (napr. v konaní o zápise vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností), že je oprávnený so spísaným majetkom pri jeho speňažovaní nakladať. Podstatou vylučovacej žaloby podľa § 19 ZKV, je pre konkurz (ale i pre účastníkov konania o žalobe) záväzným spôsobom vyriešiť práve otázku, či majetok spísaný do konkurznej podstaty (niektorá z jeho častí) bol do súpisu pojatý oprávnene a či tu nie je silnejšie právo inej osoby než úpadcu, ktoré súpis tohto majetku a jeho následné speňaženie v konkurze vylučuje. Nejde o úpravu vlastnú iba konkurznému právu. Touto metódou (vylučovacou žalobou, ktorú musí podať ten, kto sa domnieva, že má k veci silnejšie právo) sa totiž rieši (a z historického pohľadu v našej krajine vždy riešil) i spor o majetok spísaný v rámci výkonu rozhodnutia či exekúcie (por. napr. § 267 O.s.p.). Platí taktiež (a žalobca sa mylí, pokiaľ tvrdí opak), že osoba, ktorá tvrdí, že vec, právo alebo iná majetková hodnota do konkurznej podstaty nepatrí, môže podať vylučovaciu žalobu bez ohľadu na to, či k jej podaniu bola konkurzným súdom vyzvaná. Legitimácia k vylučovacej žalobe je daná už tým, že vec bola správcom zaradená (zapísaná) do súpisu podstaty. Súd v zmysle ustanovenia § 19 odst. 2 ZKV uloží tejto osobe podať vylučovaciu žalobu vtedy, pokiaľ tak neučinila z vlastnej iniciatívy. Právna úprava tým sleduje, aby ten, kto uplatňuje, že vec nemala byť zaradená do súpisu, bol o nutnosti podať vylučovaciu žalobu (keď chce dosiahnuť vylúčenie veci zo súpisu podstaty) poučený; márne uplynutie stanovenej lehoty potom má za následok nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že vec bola pojatá do súpisu oprávnene, a že teda môže byť bez ohľadu na pôvodné pochybnosti, či patrí do podstaty, ako súčasť konkurznej podstaty speňažená. Podľa § 19 odst. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Podľa odst. 2 cit. zákona súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je

podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnenne. Zastávame názor, že pokiaľ žalobca mal za to, že je vlastníkom komunikácie, a že predmetná nehnuteľnosť nepatrila do majetkovej podstaty úpadcu, mal možnosť v súlade s § 19 ods. 1, 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní spochybníť zaradenie cesty do súpisu majetkovej podstaty a podať žalobu proti správcovi na konkurznom súde. Žalobca však žiadne takéto skutočnosti nepreukázal. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 29.7.2004, sp.zn. 29 Odo 394/2002: „Osoba, na ktorú správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania previedol majetok spísaný do konkurznej podstaty, sa stáva vlastníkom takéhoto majetku bez zreteľa k tomu, či neskoršie vyšlo najavo, že tento majetok v dobe speňaženia vlastnícky patril iným osobám“. Zastávame preto názor, že K. – V. P. s.r.o., nadobudla vlastnícke právo v súlade so zákonom, § 132 Občianskeho zákonníka a zákonom o konkurze a vyrovnaní. Ide o jeden z prípadov, keď zákon konštrukciou vyššie popísanej nevyvrátiteľnej domnienky prelamuje zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viacej práv ako sám má. To je možné dokumentovať aj neskoršími zmenami zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď takýto ustálený výklad podávaný súdnou praxou (záver, že súpis majetku konkurznej podstaty je listinou ktorá oprávňuje správcu k speňaženiu spísaného majetku) bol s účinnosťou od 1.1.2006 vtelený do § 93 ods. 3. zákona č. 7/2005 Z.z. – kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci. Správca zodpovedá pôvodnému vlastníkovi veci za škodu, ktorá mu tým vznikla, ibaže preukáže, že konal s odbornou starostlivosťou.“ Žalovaný v doplnení dovolania („vyjadrení“) z 9. marca 2009 tiež uviedol: „V tomto konaní žalobca nepreukázal, že komunikácia, ktorú sám nazýva ako ‚miestna‘, bola zaradená do siete miestnych komunikácií v zmysle zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Žalovaný zastáva názor, že komunikácia nachádzajúca sa na jeho pozemku, ktorú nadobudol do svojho vlastníctva a ktorá bola v zmysle špecifikácie a ocenenia uvedeného v znaleckom posudku Ing. J. F., CSc., číslo X., označená ako spevnená plocha, nie je stavbou v zmysle občianskeho práva. V tomto smere poukazujeme na konštantnú judikatúru, hlavne na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.9.1998, sp.zn. 33 Cdo 111/98, a na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.10.1999, sp.zn. 2 Cdon 1414/97, ktorý uzavrel, že predmetná miestna komunikácia zostala pozemkom, ktorý nie je pojmovo stavbou; samotné spracovanie jeho povrchu na tomto závere nič nemení. Predmetná ‚stavba‘ komunikácie nie je predmetom právnych vzťahov a nie je možné sa preto domáhať jej odstránenia. V rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 10.6.2004, sp.zn. 22 Cdo 341/2004, súd zaujal právny názor, že ‚miestne‘ a ‚účelové komunikácie‘ predstavujú určitú kvalitu pozemku, sú názvami pre druh pozemku a predstavujú určité

stváranie, či spracovanie jeho povrchu. Nemôžu teda byť súčasne pozemkom a súčasne stavbou, v zmysle občianskoprávnom, ako dve rozdielne veci, ktoré by mohli mať rozdielny právny režim, či osud; nie je možné ich od pozemku oddeľovať, napr. samostatne (oddelene jednu od druhej) prevádzať. Z uvedeného tak vyplýva, že pozemok charakterizovaný ako miestna komunikácia môže mať len jedného vlastníka a že ním nemôže byť osoba iná, ktorá stavebnou činnosťou iba upravila povrch takéhoto pozemku. Keď je vlastníkom takéhoto pozemku fyzická osoba, môže sa jeho vlastníkom stať obec len za predpokladu legálnej zmeny vlastníctva, teda nadobudnutím tohto pozemku v súlade so zákonom. Pokiaľ sa tak nestalo, potom ani skutočnosť, že príslušný pozemok ako miestna komunikácia začal slúžiť, slúžil či slúži, nemôže znamenať zmenu jeho vlastníctva. Žalovaný však kúpil pozemok aj s komunikáciou, resp. spevnenou plochou od spoločnosti, ktorá ich nadobudla kúpou od správcu konkurznej podstaty a tým sa stal vlastníkom spracovaného pozemku. Pokiaľ aj v tomto konaní nie je predmetná „stavba“ komunikácie stavbou v zmysle občianskeho práva, ale ide o výsledok stavebnej činnosti, ktorý nie je stavbou ako samostatným predmetom právnych vzťahov, nemôže sa k nej žalobca domáhať určenia vlastníckeho práva.“

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť. Podľa žalobcu, vzhľadom na spôsob vymedzenia otázky, ktorá sa má riešiť v dovolacom konaní, je predmetom preskúmania dovolacím súdom len otázka, či v dôsledky vyplývajúce z § 19 ods. 2 z.č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sa vzťahujú aj na vlastníka veci, ktorý nevedel, že jeho vec bola (naviac nevýslovne) zapísaná do súpisu konkurznej podstaty, pričom nebol konkurzným súdom poučený, aby v lehote, ktorú by mal stanoviť súd, podal žalobu proti správcovi konkurznej podstaty na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. K tomu žalobca uviedol, že ak oba sudy vyšli zo skutkového zistenia, že do súpisu podstaty bola zahrnutá len parcela č. X. zapísaná na LV č. X. kat.úz. P. a nebola do nej zahrnutá miestna komunikácia, potom nenastáva nevyvrátiteľná domnienka vyplývajúca z § 19 ods. 2 Zákone o konkurze a vyrovnaní. Podľa žalobcu „dôsledky vyplývajúce z ustanovenia § 19 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní nastávajú len vtedy, ak sú splnené zákonné predpoklady a to, že vec bola zahrnutá do súpisu podstaty spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu a je určitý a zrozumiteľný a zároveň súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde. Len po splnení týchto zákonných predpokladov nastáva nevyvrátiteľná domnienka vyplývajúca z druhej vety § 19 ods. 2 cit. zákona. Ak nebol dodržaný postup daný zákonom, t.j. vec nebola v súpise podstaty

a súd neuložil lehotu na podanie žaloby proti správcovi nenastávajú účinky nevyvrátiteľnej domnienky. Opačná interpretácia by viedla k nadobúdaniu vlastníctva praeter legem.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozsudku, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k týmto záverom:

V ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zásadného právneho významu. Treba osobitne zdôrazniť, že ak odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je dovolateľ oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. V dovolacom konaní potom predmetom posudzovania a riešenia môžu byť len právne otázky (na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený a ani vybavený procesnými prostriedkami – vid' § 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.). Dovolací súd v nadväznosti na to konštatuje, že práve so zreteľom na vyššie uvedené medze dovolacieho prieskumu v danom prípade nepreskúmaval (nemohol preskúmať) správnosť skutkových záverov odvolacieho súdu, ani opodstatnenosť námietok žalovaného skutkovej povahy. Keďže platná právna úprava umožňovala dovolaciemu súdu v dovolacom konaní riešiť len právnu otázku, so zreteľom na zásadný právny význam ktorej bola vyslovená prípustnosť dovolania, dovolací súd neposudzoval (nemohol posudzovať) ani správnosť právnych záverov súdov o iných právnych otázkach než otázky, na riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie. Vzhľadom na uvedené dovolací súd neposudzoval otázku, kto bol investorom stavby pozemnej komunikácie, otázku zaradenia predmetnej komunikácie do siete miestnych komunikácií, ani otázku, či komunikácia nachádzajúca sa na pozemku žalovaného, označená ako spevnená plocha, je stavbou v zmysle občianskeho práva (ktorá otázka naostatok ani nebola riešená súdmi nižších stupňov). Pripustením dovolania bola vytvorená možnosť (len) pre preverenie správnosti riešenia otázky, „či dôsledky vyplývajúce z § 19 ods. 2 z.č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sa vzťahujú aj na vlastníka veci, ktorý nevedel, že jeho vec bola (naviac nevýslovne) zapísaná do súpisu konkurznej podstaty, pričom nebol konkurzným súdom poučený, aby v lehote, ktorú by mal stanoviť súd, podal žalobu proti správcovi

konkurznej podstaty na vylúčenie veci z konkurznej podstaty.“ Po preskúmaní veci dovolací súd dospel ohľadne takto vymedzenej právnej otázky k tomuto záveru:

Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného do 31. decembra 2005, ktorý predpis treba na danú právnu vec aplikovať, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

Ostatná veta citovaného ustanovenia ustanovuje právnu domnienku, podľa ktorej, ak žaloba o vylúčenie veci zo súpisu podstaty (vylučovacia žaloba) nie je podaná v súdom určenej lehote, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

Právna domnienka (prezumpcia) znamená, že podľa zákona sa určitá právna skutočnosť považuje za existujúcu, ak nastala iná právna skutočnosť. Zákon tak v niektorých prípadoch uľahčuje potrebné zistenie tým, že ustanoví právnu domnienku, v ktorej formuluje závery opierajúce sa o všeobecnú skúsenosť. Právne domnienky (prezumpcie) sa ustanovujú v záujme zabezpečenia právnej istoty. Simulujú existenciu určitého faktu, ktorý je právnou skutočnosťou.

Výklad právnej normy ustanovujúcej právnu domnienku (prezumpciu), keďže sa pri ňom musí zabezpečiť najvyššia miera právnej istoty, musí byť doslovný (adekvátny) a nemôže byť v žiadnom prípade rozširujúci.

Podľa dovolacieho súdu zo zmyslu a z obsahu v normatívnom texte ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného do 31. decembra 2005, použitých slov a nimi utváraných viet („Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene“) je možné vyvodiť iba to, že domnienka ustanovená v predmetnom ustanovení je aplikovateľná len vtedy, ak konkurzný súd vydá uznesenie, ktorým určí tretej osobe (tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť) lehotu na vydanie

vyučovacej žaloby a poučí ho o tom, že jeho vec (majetok) bola zapísaná do súpisu a o právnych dôsledkoch nepodania žaloby. Ak vo vzťahu k takejto tretej osobe uznesenie nebolo vydané, nenastávajú právne dôsledky podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného do 31. decembra 2005.

Keďže v predmetnej právnej veci konkurzný súd žalobcovi uznesením neuložil, aby v lehote určenej súdom podal vylučovaciu žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz a nepoučil ho o tom, že jeho vec bola zapísaná do súpisu a o právnych následkoch nepodania žaloby, nemohla nastať fikcia ustanovená v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinnom do 31. decembra 2005. Z hľadiska vzniku tejto fikcie nebolo pritom významné, z akého dôvodu konkurzný súd takto nepostupoval (napr. preto, že správca konkurznej podstaty nezapísal majetok úpadcu alebo tretej osoby s poznámkou, alebo že tretia osoba sa nedozvedela, že jeho vec bola zapísaná do súpisu a pod.).

Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nie je dôvodná dovolacia námietka žalovaného v časti týkajúcej sa právnej otázky, na riešenie ktorej odvolací súd pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie.

Keďže odvolací súd v podstate správne vyriešil otázku vzniku právnej domnienky ustanovenej v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinnom do 31. decembra 2005, teda na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie

povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania v sume 30 480,-- Sk za dva úkony právnej služby (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia z 30. septembra 2008 k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 15 050,-- Sk (499,56 eur), čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky), t.j. 190,-- Sk (6,30 eur), predstavuje spolu 15 240,-- Sk (505,87 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková